

Ngơ Ngẩn

Sáng tác: Nguyễn Đình Chương

Ngồi nhìn gương soi lặng ôi giờ đây luống đã thẹn thò rồi lơ ngơ thẩn
thơ mà lo thương thay xuân chẳng đợi chờ giấu nỗi gì
những nếp nhăn sao kham được nỗi việc đời từng chơi hoang lãng
phí tháng năm mắt đi thời xuân Từ độ đời
mười thề non hẹn cho đến khi bạc đầu lệ rơi trên suối
khô chờ trông sương mai một thờ hao gầy lao đao từ
thờ biết yêu phôi pha từng nét ngọc ngà dậm trường đường
xa sông nước đá kia đã mòn Lập lòe đom
đóm cứ cố gắng toả sáng mênh mông đông không còn thời non
kín ánh mắt biết trông ngóng lim dim những ai ngoài mảnh chiếc
nước mãi nghĩ tới ngơ ngác câu thề xưa đon bóng đon
lá bông rớt xuống có lẽ đã già nua toan trước tính
1. côi tuổi hờn phiêu diêu quẩn quanh Sầu thời vầy
2. sau hoá công nhọ thân bơ vơ